

Porträtt: Mats Linde – ny föreståndare i Evangeliska Brödräfsamlingen i Göteborg.

Januari började Mats Linde sin tjänst som Evangeliska Brödräfsamlingens pastor och föreståndare i Göteborg. Vi möts en solig morgon i mars för en intervju inne på caféet *Condeco* som nyligen flyttat in på hörnet i Brödräfsamlingens hus, på Kungsgatan 45 i Göteborg.

Cafépersonalen vinkar glatt när vi kliver in genom dörren. Husets egen glädjespridande präst Mats "Bamse" Linde har redan hunnit bli tjejis med cafépersonalen.

- Jag trivs i prästskjortan. Oftast är det naturligt att ha den på ute bland folk. Det är jag beredd att bjuda på. Prästen ska synas. Kyrkorna ska vara öppna. Det är tydligare utomlands, säger han med sitt positiva tonfall.

Vi beställer varsin cappuccino och smörgås och slår oss ner på övre planet. Det är ännu ganska glest bland cafégästerna.

Hur har du upplevt att börja ett nytt jobb som föreståndare mitt under pågående pandemi?

- När jag fick den här tjänsten så var jag nog ganska förberedd på hur läget såg ut, men för mig som älskar att möta människor och är van vid att göra det mycket så är detta såklart en jättekonstig tid. Att inte kunna mötas som vi vill i församlingen känns ju förstås inte bra, men samtidigt så försöker jag se till att göra det bästa jag kan av situationen just nu. Optimist som jag är så vill jag använda denna tiden till att sätta mig in i arbetet och få börja arbeta i det lilla. Jag har fått en god startsträcka med tid att möta församlingens styrelse, att lyssna in historien och börja bygga upp kontakt med församlingsmedlemmarna.

Hur ser en typisk dag ut för dig just nu?

Trots pandemin så händer det varje dag något nytt och det gör det väldigt spännande att komma till jobbet. Jag har redan samlat på mig många små möten och samtal. Medlemmar hör av sig och vill berätta sin historia för mig, vilket har glatt mig mycket. Det blir mycket nätverkande med

församlingen och samarbetspartners nu i början. Jag får ta tid till mailande och möten via Zoom. Jag har träffat församlingens alla resursgrupper och samtalat om vad vi vill utveckla framöver.

Ljudet av en skrattande mås ekar mellan hustaken och utanför Condecos fönster bryter förmiddagssolen fram genom kvarteret "Herrnhutaren". Göteborgs Domkyrka badar i ljus, där den reser sig ett stenkast från där vi sitter. I Domkyrkan prästvigdes Mats 1985. Jag mötte honom också där tio år senare, då i en fullsatt kyrka när han ledde Rockmässa ihop med bandet Blått Bagage. Då var han Stiftsadjunkt för ungdomsarbete i Göteborg och skolpräst. Ungdomsarbete har varit ett signum i hans prästgärning som tog sin början i Sävedalens församling utanför Göteborg i mitten av 1980-talet.

- Jag prästvigdes samma dag som Bruce Springsteen spelade på Ullevi, 9 juni. Många minns att arenan skakade sönder då men inte lika många minns min prästvigningsdag, säger han och skrattar.

Efter vapenfri tjänst kom Mats till Sävedalen 1986 där han kom i kontakt med många ungdomar som hade det stökigt i livet.

- Vi började med öppen caféverksamhet, "Fiffis fik" parallellt med kyrkans vanliga arbete med ungdomsgrupper. Där fick vi bygga upp förtroende hos många ungdomar som annars inte skulle hamnat hos oss. De fick en chans att bli sedda, vilket ledde till att flera av dem kom till tro. Där började min resa med ungdomar. Sedan blev det arbete på stiftet i 8 år. Jag var med då Svenska Kyrkans Unga bildades efter sammanslagningen av Kyrkans ungdom och Ansgarsförbundet. Mats blev känd som den långa prästen "Bamse" för de allra flesta under den tiden.

Den som hittar dig på Instagram idag möter ett glatt ansikte under namnet "bamselinde". Berätta om ditt smeknamn Bamse, var kommer det ifrån?

- Jag har kallats för Bamse i perioder sedan jag var 14 år. Det kom till mellan 1975 och 1977 då jag var aktiv i sommarkyrkan i Söderhamn. Mellan de åren växte jag 20 cm och då var det en av papporna till en av mina kompisar där som började kalla mig för Bamse. Långt senare behövde jag själv lansera ett smeknamn för att vi var två Mats i arbetslaget i Sävedalen. Då blev det Bamse igen, och sedan hängde det kvar under min tid som ungdomspräst. Men det klingade av lite när jag började i flygplatskyrkan.

Mats är inte rädd att pröva nya vägar för att nå ut med evangeliet. Och han gör det med ett brinnande intresse för människors berättelser. Efter tiden som ungdomspräst på heltid fick Mats möjligheten att stiga in arbetet som flygplatspräst på Landvetter flygplats.

- När flygplatstjänsten kom ut så sade jag till min fru Annette, - Det där är jag. Jag sökte och fick jobbet trots att min största merit inom service då var att jag hade jobbat som nattportier på Hotel Gillet i Uppsala när jag pluggade.

Sedan dess har Mats varit flygplatspräst på Landvetter i nära 20 år. I perioder har han kombinerat flygplatsarbetet med andra tjänster, bland annat som sjukhuspräst i fyra år.

- Som sjukhuspräst och flygplatspräst slet jag rätt hårt. Det var mycket, och så småningom så kände jag att jag behövde byta miljö. Jag landade då i en tjänst med ungdomsinriktning kombinerat med arbetet på flygplatskyrkan.

Det märks att åren som flygplatspräst ligger nära Mats hjärta. Han har mycket att berätta om upplägget och allt han varit med om, där mötet med människor är den varma röda tråden genom hela berättelsen.

Du älskar mötet med människor?

-Ja, jag är så nyfiken på människor och deras historia. Det är en fantastisk möjlighet att få ta del av människors berättelser. En förmån och ett förtroende.

Man lär sig också så otroligt mycket av att lyssna och dela. Att få vandra med. Det bibelord som ledde mig som flygplatspräst var Lukas 18:35: Jesus säger, vad vill du att jag ska göra för dig? Det fick leda mig, oavsett vem jag mötte.

Du har nu gått vidare till att bli stiftelsepräst här på EBF. Vilken är din mest värdefulla erfarenhet från arbetet på flygplatsen som du kan ta med dig in i din nya roll?

-Jag har lärt mig att det lilla gör stor skillnad. Att vara sedd, bekräftad och älskad, det är en grund som räcker långt. Flygplatsen är mycket ett fasadsamhälle, men bland dem som lever och arbetar där fick jag ett så rikt förtroende. Man räknade med prästen, och diakonen när vi var två. Att finnas som krisstöd, till hands för samtal och stöd vid allt från mobbning, våld i nära relationer, till tankar om tro och tvivel. Förtroendet att få be för människor. Alla vill inte det, men de flesta. Det jag lärt mig mest om det är vad närvaro kan göra. Att som kyrka, eller som kristna människor vara ute i vardagen och möta människor på plats, på deras villkor. Jag är inte rädd för att möta människor när jag går runt här bland butikerna i kvarteret. Dörrar öppnas redan.

För Mats var det ingen enkel sak att sluta som flygplatspräst förra året. Organisationsförändringar påverkade kyrkans närvaro på flygplatsen och Mats kände inte igen sig i bilden längre.

- I förändringen så kände jag att detta är inte jag. Jag hade lagt ner mitt hjärta i arbetet bland människorna på flygplatsen och brann för det. Det var svårt att släppa. Men trots att det var en kjäpig tid så kände jag Guds ledning mitt i det svåra. Då jag precis hade bestämt mig för att säga upp mig så damp det ner ett oväntat meddelande om att den här tjänsten på EBF skulle bli ledig. Det hade jag nog missat annars. Kanske kunde det vara något för mig, tänkte jag. Jag fick en känsla av att jag kan jobba på utifrån den jag är och ta tillvara mina erfarenheter på ett bra sätt här. Jag sökte och fick tjänsten, och här är jag nu.

Ungefär samtidigt som du började så öppnade även Condeco sitt café i EBF's hus. Nu sitter vi här, "nere hos Eva" och det börjar nästan bli ett begrepp i våra sammanhang nu. Man slås ju av tanken, kan vi våga vara kyrka på ett särskilt sätt här?

- Jag har ju börjat presentera mig som "Mats ovan där" när jag kommer in här, säger Mats med glimten i ögat och tar en sipp av kaffet. - Jo, visst finns det förhoppningar om samarbeten framöver. Att kunna ha en mötesplats här på Condeco i någon form, det vore en spännande möjlighet.

Samtalet leder oss in på församlingens egna samlingslokaler och kyrksal som ligger högst upp i huset.

- Vi behöver ta oss ner på marken och möta människor med evangeliet där de är. Mer synliga, men också ha gudstjänster som är riktigt bra, som människor kan hitta till.

Vi är en rörelse med mission och bön i fokus. Hur kan vi bidra till detta? Jag tänker att vi ska ta tillvara och förvalta vårt arv, inte minst vår historia av bön och mission.

Jag skulle önska att det blev känt att vi finns, att vi kan bli en plats där man känner sig hemma. Att det finns förbönsmöjlighet hos oss.

Zinzendorf och pionjärerna i vår rörelse hade en brinnande längtan efter att budskapet skulle träffa människors hjärtan. Hur kan vi hjälpa människor att få fatt i en livsförvandlande tro idag?

- Jag tror att vi behöver göra en omvärldsanalys. Det finns en längtan hos människor som vi inte behöver jaga. Behoven finns där och vi behöver vara lyhörda och lyssna till människors historia, då först kan vi pricka rätt ingång med det vi har att erbjuda.

Åter till Mats som vi möter i sociala medier.

Där framträder tydligt bilden av en sportfantast.

Har du ett stort sportintresse?

- Ja, jag älskar sport av alla slag. För egen del har det varit mycket löpning och badminton tidigare, men bara på hobbynivå och som ungdomstränare. En höftskada har hållit mig borta från idrott de senaste åren tyvärr. Men jag älskar att se på idrott och helst live. Frölunda, Blåvitt och Juventus är mina lag.

Du är också en sjungande präst. Är musiken viktig för dig?

- Jag tycker mycket om att sjunga och har gjort det sedan barnsben. Min mor är uppvuxen i det som är nuvarande Stiftsgården i Rättvik där min morfar var kantor och klockare. Mor spelade mycket och jag lärde mig många sånger. Under studietiden sjöng jag i Scola Cantorum och Oratoriekören i Uppsala. Det har varit mycket körsång i livet. Jag anser att musiken är jätteviktig i vårt sammanhang och hoppas att vi kan arbeta mycket med det för att skapa intresse för oss.

Har du alltid velat bli präst?

- Nej, först var det Astronaut, ler Mats och tar ny sats till att svara på frågan.

- Att bli präst var inte självklart. Det var en kamp hela vägen till prästvigningen. Jag gick naturvetenskaplig linje på gymnasiet i Vetlanda och tänkte mig tidigt att jag skulle bli läkare. Men så blev det inte. Vi var 30 elever i klassen varav 28 var aktivt kristna.

10 snabba med Mats Linde:

Född och uppvuxen: Född 1961 i Drev, utanför Växjö, uppvuxen i Åseda men eftersom min far var präst så rörde vi oss mycket.

Familj: Gift med Annette sedan 1984, Vi har tre vuxna barn: Emmy, 32, Gustav, 30 och Klara 24. Bor i Sävedalen.

Någon förebild? Vanliga människor som jag har mött. Särskilt en rörelsehindrad kvinna som jag mötte 1990 när jag reste med hjälpsändning i Rumänien. Vi kom för att hjälpa henne och hennes fråga till oss var om hon fick be för oss och våra familjer. Hon såg bortom sig själv, i ljuset av Kristus såg hon andra. Det gjorde ett otroligt starkt intryck på mig.

Bibelicitat? "Vad vill du att jag ska göra för dig?"

Favoritperson i bibeln? Lärjungarna, särskilt Petrus.

Favoritmat? Smörgåstårta.
En drömmesa?

Att resa tillbaka till Australien där jag har varit tidigare. Gärna också till Nya Zeeland eller till Afrika med sin fina safari.

Bästa film? En man som heter Ove. Fantastisk story.

Ett konsertminne? Om jag måste välja ett så blir det Simon and Garfunkel 1982 på Råsunda.

Det var samma kväll som Mats Wilander vann Franska öppna i Paris.

- I den miljön hände något med mig och jag tog ett steg i tro som jag än idag inte riktigt kan förklara. Jag blev nyfiken på att utforska tron och bestämde mig för att åka upp till Uppsala och läsa religion. Men mitt mål var inte att bli präst, jag var tveksam och kämpade faktiskt emot ganska rejält. Jag kunde inte se mig själv i rollen som präst. Jag grät många tårar längs vägen, men så plötsligt var jag framme vid prakten. Och jag prästvigdes trots allt, den där dagen, 9 juni- 85. Sedan dess har jag aldrig ångrat det.

Nu har du varit i tjänsten några månader. Har du sett någonting särskilt som du vill ta tag i?

- Många tankar snurrar redan. Nu närmast vill jag gå ut med ett påskbrev till alla i församlingen där jag vill uppmuntra till mer kontakt med medlemmarna. Jag vill finnas till för samtal och själavård. Jag vill öppna upp, men räknar inte med att vi kan göra det fullt ut förrän våren 2022 men då tänker jag mig att vi har rustat oss och hunnit tänka till kring vad vi vill erbjuda till människor.

Någon särskild utmaning för kyrkan som du ser idag?

Jag tror att vi ibland gör det för svårt. Vi fastnar i strategier om vad vi ska göra istället för att bara göra och vara det vi är och ge det vi har att erbjuda som kyrka. Gudstjänst, Undervisning, Mission, Diakoni, allt kommer naturligt om vi är öppna. Jag skulle önska en kyrka som var mycket mer tydlig med vad vi tror på och stolt över det.

Var eller vad tänker du dig att EBF i Göteborg är om 5 år?

Jag hoppas och tror att vi har blivit en jätte viktig mötesplats för kristna i Göteborg.

Ett sista ord till läsarna?

-Då vill jag skicka med Jesaja 41:10 :

”Var inte rädd, jag är med dig. Ängslas inte, jag är din Gud. Jag ger dig styrka och hjälper dig, stöder och räddar dig med min hand.”

Text och foto: Andreas Nordanstig